

Hồi 64

Mê Cung Bộ Nhập Chân Động Quân Hùng

Tư Nguyên Phát và Hồ Nam Bình chậm chậm bước đến bên mình Vương Hàn Tương, thấy sắc mặt ông này có vẻ lo lắng, tay hữu đang dí vào Mệnh môn huyết ở sau lưng Tô Hùng giúp chàng hành công.

Kim Hoàn Nhị Lang hình như bị thương rất nặng, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng nhợt.

Cư Nguyên Phát và Hồ Nam Bình buồn buồn, chau mày trầm nghĩ :

“Vừa rồi hấn xuất mấy chiêu thật quái dị. Hình như không phải võ công của Tô Bang Chủ truyền thụ cho hấn. Một năm không gặp, chẳng biết hấn học từ đâu ra cái lối võ kỳ cục ấy?”

Hai người còn đang suy nghĩ, chợt nghe Vương Hàn Tương thở dài, đứng dậy nhìn hai người nói :

- Thương thế của Tiểu Bang Chủ rất khó đoán, chắc phải mời Tô Bang Chủ ra tay, dùng Nguyên Chỉ Thần Công mới có thể cứu được.

Hồ Nam Bình nghĩ đến lòng nhiệt thành của Tô Hùng khi nãy, bất giác than một hơi dài hỏi :

- Sao? Tiểu Bang Chủ bị thương nặng lắm sao?

Wương Hàn Tương gượng cười nói :

- Chân khí chạy trong toàn thân Tiểu Bang Chủ đôi khi chuyển nghịch, đôi khi chạy đúng, khiến người ta không làm sao xét được vết thương nặng hay nhẹ.

Hồ Nam Bình và Cư Nguyên Phát đều lấy làm lạ. Hồ Nam Bình buột miệng :

- Thật chưa từng nghe thấy bệnh trạng như vậy.

Cư Nguyên Phát gật đầu chán nản :

- Thật là hi hữu!

Wương Hàn Tương nói :

- Nơi Tiểu Bang Chủ bị đánh không phải chỗ hiểm yếu. Theo lẽ thường, nhiều nhất là chỉ bị nội thương, nội phủ không hề gì. Tuy nhiên, nếu có cũng chẳng qua là khí xông huyết động, chỉ cần dùng Thôi Cung Quá Huyết là có thể phục nguyên. Nhưng lão phu đã đả thông hết mười hai đại huyết và lấy chân khí bổn thân, cố dẫn cho khí huyết chạy đều nhưng không có hiệu quả...

Wương Hàn Tương chưa dứt lời, đột nhiên Tô Hùng mở mắt nói :

- Vương phân cuộc chủ khỏi lo, cũng khỏi cần mời đến phụ thân tôi. Tôi đã có cách điều trị.

Nói xong, hai mắt hắn lại nhắm nghiền, thần thái Tô Hùng không có vẻ gì đau đớn cả.

Thì ra trong suốt thời gian gần một năm nay, Tô Hùng khổ công luyện tập nội công ghi chép trong sách của Tam Âm Thần Ni, thường làm cho khí huyết trong người chạy nghịch.

Vì công lực của Tô Hùng chưa đến mức, lại tham cầu nhiều quá, muốn trong cùng một thời gian tập luyện hết các môn võ học cao siêu, vì thế mà tinh thần hắn bị chia xẻ, tiến bộ rất chậm. May mà hắn rất thông minh, biết phân định thời giờ tập luyện. Nếu không thì khó tránh khỏi tàn phế.

Thời gian ăn xong độ bữa cơm, sắc mặt trắng bạch của Tô Hùng đỏ hồng lại dần dần, rồi thêm một lúc nữa...

Bất thành linh hắn nhảy tung lên quay một vòng, lượm cây Kim Hoàn Kiếm lên cười ha hả nói :

- Khi nãy vì quá khinh địch nên tôi bị trúng một đòn như thế. Giờ thì đã phục nguyên rồi. Chúng ta phải mau đi tiếp ứng với thân phụ tôi.

Chàng ngừng một lát rồi tiếp :

- Ba phái Hoa Sơn, Tuyết Sơn và Điểm Thương chưa chịu để yên cho bốn bang đâu. Một khi ba người Chưởng Môn đến ắt thế nào cũng có nhiều cao thủ của ba phái đó kéo theo. Nếu để một mình thân phụ tôi chống chọi với chúng e gặp nhiều khó khăn.

Vương Hàn Tương gật đầu nói :

- Không sai! Chẳng phải chỉ có ba phái đó mà còn sợ là nhiều phái khác sẽ liên kết nhau. Tuy Bang Chủ đã có Xuyên Trung Tứ Xú và Diệp phân cuộc chủ, nhưng cũng khó cự với địch. Tiểu Bang Chủ thương thế đã phục nguyên thì nên đi tiếp viện cho gấp, đừng kéo dài thời giờ nữa.

Chợt nghe một giọng nói oang oang :

- Vừa rồi Đằng Lôi đã đỡ Ngũ Độc Thần Chưởng của lão. Tuy chỉ chạm nhau bằng chưởng phong, nhưng lão tin rằng hắn đã hít nhằm chất độc, và chỉ trong bốn giờ sau chất độc sẽ phát ra. Dầu hắn không thiệt mạng cũng phải mất bảy ngày vận khí để ép chất độc ra.

Vương Hàn Tương quay lại cười nói :

- Ngũ Độc Thần Chưởng của Mạc huynh là thần công độc nhất trong võ lâm, chắc Đằng Lôi khó tránh được nguy vận đó.

Mạc Luân nói :

- Chỉ tiếc là đánh nhau một lúc lâu lão phu mới vận Ngũ Độc Thần Chưởng nên hiệu lực của chưởng ấy giảm đi rất nhiều. Ngày sau, nếu còn gặp được chúng nó, lão phu sẽ vận dụng ngay từ đầu để chúng biết được cái giá trị hai mươi năm khổ luyện của lão phu.

Thình lình, Tô Hùng liếc mắt về phía hai cây tùng, rồi quay sang nói với mọi người :

- Chúng ta không nên ở đây lâu! Hãy đuổi theo bọn họ.

Mọi người vừa định quay đi...

Bỗng sau tảng đá to cách mấy trượng, một giọng nói lạnh lạnh vang lên :

- Khoan! Ba phái Hoa Sơn, Tuyết Sơn và Điểm Thương đã tháo lui rồi. Chúng ta đã y lời không nhúng tay can thiệp. Vậy bây giờ người phải mau hoàn lại vật mà người đã lấy trộm.

Vương Hàn Tương, Cư Nguyên Phát, Hồ Nam Bình và Mạc Luân đều giật mình biến sắc, không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Từ sau tảng đá to, một thiếu nữ sắc phục đen chậm rãi bước ra, hai tay không mang vũ khí, thản nhiên bước đến bên mọi người.

Bốn vị phân cuộc chủ, người nào cũng đã từng chạm mặt nhiều cao thủ lừng danh trên giang hồ, nhưng chưa lần nào họ có thái độ kinh sợ như vậy.

Chẳng biết thiếu nữ áo đen núp sau tảng đá tự khi nào đã làm cho họ rất kinh ngạc. Hơn nữa, dáng điệu bình tĩnh, thản nhiên của thiếu nữ càng làm cho họ thấy rờn rợn.

Chỉ riêng Tô Hùng đã biết thiếu nữ đó là ai. Nên tuy lo sợ nhưng không kinh ngạc gì cả.

Cư Nguyên Phát định thần nhìn kỹ dưới ánh trăng mờ thì thấy thiếu nữ vừa xuất hiện chính là người mà ông ta đã gặp ở Phục Hổ Linh trên núi Nga Mi. Bất giác ông lùi lại hai bước thủ thế.

Thiếu nữ đó khi còn cách mọi người độ năm thước thì dừng lại, đôi mắt sáng như luồng điện quét qua mặt mọi người, rồi chậm chậm chiếu thẳng vào mặt Tô Hùng hỏi :

- Làm trai mà không trọng lời hứa, chẳng biết có xấu hổ không?

Tô Hùng hỏi :

- Tôi đã nói gì mà không trọng lời hứa? Bạch cô nương đừng có ngậm máu phun người.

Bạch Vân Phi mặt đỏ phừng nói :

- Người bảo là sau khi ba phái Hoa Sơn, Tuyết Sơn và Điểm Thương đi rồi thì người sẽ giao hộp ngọc lại cho ta. Tại sao khi xong việc người lại định bỏ chạy? Người không biết trọng lời mình đã nói chẳng?

Bạch Vân Phi sấn bước đến phía Tô Hùng.

Hồ Nam Bình thấy Tô Hùng bị thương mới lành, sợ không chống nổi đối phương, nên vội bước đến án trước mặt Tô Hùng.

Bạch Vân Phi trợn mắt quát :

- Người muốn làm gì? Hãy tránh xê ra!

Âm thanh lạnh lạnh có một uy lực khiến cho người ta sợ hãi. Hồ Nam Bình không còn tự chủ được, phải lùi lại một bước, nhưng phút chốc ông lại bình tĩnh tiến tới như cũ.

Vương Hàn Tương cũng cảm thấy trong vẻ đẹp mê hồn của thiếu nữ hàm chứa một khí độ trang nghiêm rùng rợn. Ông mỉm cười hỏi :

- Xin hỏi cô nương đại danh là chi? Không biết đã giao hẹn việc gì với Tiểu Bang Chủ? Nếu cô nương có thể nói được, tại hạ sẽ thay mặt giải quyết cho.

Bạch Vân Phi dẫn đo trong lòng :

“Qui Nguyên Mật Tập cũng như sinh mạng thứ hai của những người trong võ lâm. Nếu ta nói sự thật thì nhất định bốn lão này sẽ không cho Tô Hùng trả lại...”

Bạch Vân Phi liếc Tô Hùng một cái nói :

- Hắn trộm của ta một cái hộp ngọc, nhưng hắn đã hứa sau khi đuổi xong địch sẽ trả lại. Ai ngờ hắn định nuốt lời định tìm cách tẩu thoát.

Tô Hùng thần nhiên nói :

- Không sai! Tôi có hứa giao trả lại cái hộp bằng ngọc đó, song không phải hứa với cô nương.

Bạch Vân Phi cười gằn nói :

- Rõ là đứa gian hùng! Nhưng nếu đêm nay người không giao lại cái hộp bằng ngọc ấy cho ta thì đừng mong sống sót.

Đột nhiên tiếng nói của Mã Quân Vũ từ sau tảng đá vang lên :

- Như vậy thì Tô huynh đã quên lời hứa với tôi rồi?

Dưới ánh trăng vàng nhạt, một bóng người chớp động mấy cái đã đứng bên cạnh Bạch Vân Phi, đó là Mã Quân Vũ.

Môi điểm một nụ cười điêu ngoa, Tô Hùng đưa tay lấy một cái hộp bằng ngọc sáng xanh, vừa ném về phía Mã Quân Vũ vừa nói :

- Mã huynh xem thử có phải không?

Mã Quân Vũ chớp lấy cái hộp, quay sát kỹ lưỡng, quả là hộp bằng ngọc rất tinh xảo. Đúng là hộp ngọc chứa Qui Nguyên Mật Tập. Chàng định nói vài lời cảm ơn Tô Hùng, bỗng nhiên thầm nghĩ :

“Tô Hùng nhiều mưu xảo quá! Ta phải cẩn thận khỏi lầm mưu.”

Chàng lẳng lẳng mở hộp ra...

Mã Quân Vũ cũng là một người rất thông minh, tuy tính tình ngay thật và rộng rãi.

Khi chàng và Tô Hùng mới kết giao thì chàng đã chịu ơn Tô Hùng cứu Lý Thanh Loan. Dẫu ngày đánh với lão hòa thượng ở Kỳ Liên Sơn, Tô Hùng đã có ý cướp đoạt Lý Thanh Loan, nhưng chàng chưa ngờ được giả tâm ấy. Vì thế, từ đó chàng luôn luôn canh cánh bên lòng việc đền ơn Tô Hùng.

Tuy biết tánh tình vui giận bất thường của Tô Hùng nhưng chàng cứ ngỡ đã kết giao thì ai lại hại nhau, nên đối với Tô Hùng chàng không bao giờ phòng bị hay nghi ngờ vấn đề gì cả.

Một người vì ghen mà căm thù, luôn luôn tìm kế để hại bạn, một người thì lại cố tâm muốn báo đáp ân tình, thành thật kết giao. Hai dụng ý trái ngược nhau nên cứ mỗi lần gặp nhau lại càng thấy rõ thêm.

Lúc ngồi trên cây thông, Mã Quân Vũ nghe Bạch Vân Phi và Tô Hùng đối đáp nhau, lòng chàng đã đâm ra hoài nghi. Tuy chưa dám chắc bạn mình là người không tốt, song chàng đã bắt đầu có ý đề phòng Tô Hùng.

Thấy chàng mở hộp, Tô Hùng biến sắc, định thành linh xuống tay giết quách Mã Quân Vũ nhưng vì Bạch Vân Phi đứng giữ kế bên nên không dám thực hành tà ý đó.

Mã Quân Vũ mở hộp, quả nhiên trong đó không có gì cả. Máu nóng phừng phừng xông lên mặt, chàng cất tiếng cười khinh bỉ nói :

- Từ khi tôi làm bạn với Tô huynh đến giờ lúc nào cũng lấy lòng chân thật đối đãi với Tô huynh. Không ngờ Tô huynh lại đem tôi ra làm trò.

Tô Hùng nhếch nụ cười nửa miệng, giả giọng giả lả nói :

- Tôi cũng xem Mã huynh là bạn tri kỷ bậc nhất, thành tâm kết bạn. Không biết Mã huynh nói như vậy là có ý gì?

Không nhịn được thái độ giả nhân giả nghĩa của Tô Hùng, Mã Quân Vũ gần giọng :

- Vật trong hộp này đâu? Tô huynh trả lại hộp không cho tôi không phải là khinh tôi khờ khạo sao?

Tô Hùng giả mù che mưa nói :

- Tôi chỉ lượm được hộp như vậy mà thôi. Mã huynh nói trong đó có vật gì thì thật tình tôi chưa thấy qua.

Bạch Vân Phi hừ một tiếng, nghiêm mặt nhìn Mã Quân Vũ nhưng không nói gì, hình như nàng muốn xem Mã Quân Vũ đối xử với Tô Hùng ra sao.

Mã Quân Vũ thở dài nói :

- Chúng ta tuy là bình thủy tương phù nhưng bao giờ tôi cũng thành thật với Tô huynh. Cái ơn cứu mạng của Tô huynh với Loan muội ở Kỳ Liên Sơn đạo nợ tôi vẫn luôn luôn ghi nhớ và mong được đền đáp. Song vật đựng trong hộp này có nhiều ẩn khúc và có liên quan đến danh dự tôi. Dầu tôi có đem tính mạng ra cũng không thể nào giải quyết được. Vậy mong Tô huynh hãy nghĩ đến tình tương giao của chúng ta mà trao lại cho tôi.

Bốn vị phân cuộc chủ nghe Mã Quân Vũ nói với giọng khẩn cầu thành thật khiến lòng họ đều sinh nghi. Không hẹn mà tám con mắt sáng như sao cùng dán chặt vào mặt Tô Hùng.

Vương Hàn Tương nhỏ tiếng nói :

- Tiểu Bang Chủ...

Ong chưa kịp nói tiếp, Tô Hùng đã cười ha hả nói :

- Sao? Không lẽ mấy phân cuộc chủ cũng không tin lời tôi sao?

Mã Quân Vũ thấy Tô Hùng vẫn giữ thái độ ngoan cố, lửa giận đầy lòng, chàng cười nhạt một tiếng nói :

- Kết giao với bạn trước nhất là phải trọng tín nghĩa. Tô huynh cũng đã thừa nhận như thế mà lại bội tín. Tô huynh làm cho tôi ghê tởm.

Tô Hùng trừng mắt nhìn Mã Quân Vũ nói :

- Ta hứa là sẽ trả lại cái hộp bằng ngọc mà ta lượm được. Còn trong hộp có gì ta chẳng hề hứa trả cho ai. Người nghĩ lại xem, ta đâu có bội ước! Ha ha...

Mã Quân Vũ nghĩ thầm :

“Ôi! Thật lúc này hấn chỉ hứa trả lại cái hộp, chứ không có hứa sẽ trả Qui Nguyên Mật Tập. Như thế ta bị mắc mưu hấn rồi.”

Chàng tức giận vô cùng, nhưng nhất thời chưa tìm được lời lẽ nào thích ứng để đối đáp.

Tô Hùng cười lớn tiếng rồi đáp :

- Trong hộp có vật gì quý báu mà Mã huynh lại chú trọng như vậy? Không biết Mã huynh có thể nói cho tôi nghe được không?

Bạch Vân Phi nhìn Mã Quân Vũ đầy vẻ trách móc nói :

- Hắn là bạn thân của Vũ huynh, chắc hôm nay Vũ huynh đã thấy rõ cái thâm tình của hắn rồi chứ?

Đôi mắt nhìn Tô Hùng bằng vẻ lo ngại, Mã Quân Vũ thở dài nói :

- Thật tình tôi không bao giờ ngờ Tô huynh lại xem rẻ danh dự mình như vậy.

Tô Hùng vẫn giữ nụ cười điệu ngoa nói :

- Nếu Mã huynh nhất định bảo tôi đã trộm vật trong hộp đó, vậy tôi phải xử trí sao đây?

Bạch Vân Phi đã thấu hiểu cái con người đẹp trai nhưng gian hùng quá đỗi, nên nàng nói với giọng quyết liệt :

- Hừ! Trừ phi người bỏ mạng, bằng không thì người phải trả lại vật trong hộp.

Từ nãy giờ ba người đấu khẩu, nhưng trước sau vẫn chưa hề nhắc đến bốn chữ Qui Nguyên Mật Tập khiến cho bốn vị phân chủ của Thiên Long Bang đứng nghe mà vẫn bị mù tịt. Họ cũng đoán biết được vật trong hộp rất quý nhưng chẳng biết là vật gì.

Tô Hùng nghiêm nét mặt nói :

- Nếu Mã huynh không nhìn tôi là bạn nữa thì tôi đành chịu chứ biết sao. Mã huynh có thể nói cho tôi biết là vật gì ở trong đó, tôi sẽ giúp Mã huynh truy tầm.

Mã Quân Vũ chưa kịp trả lời, Bạch Vân Phi đã nói trước :

- Hừ! Dù người biện bác thế nào đi nữa, đêm nay nếu không trả vật ấy thì chúng ta quyết thanh toán người tại trận.

Tô Hùng lòng tuy lo sợ, nhưng dựa thế vào bốn vị phân chủ có mặt nơi đó, nên cất tiếng cười khanh khách nói :

- Bạch cô nương dùng hai tiếng chúng ta nghe thân mật và êm tai quá nhỉ?

Suốt mấy năm bước chân vào giang hồ, Bạch Vân Phi chưa hề từng bị ai chế nhạo. Nàng tức giận đến độ nét mặt hiện rõ sát khí, ngầm vận công lực chuẩn bị ra tay...

Bỗng nghe Cư Nguyên Phát hỏi :

- Có phải vật trong hộp là Qui Nguyên Mật Tập không?

Năm trước, Khai Bia Thủ Cư Nguyên Phát đã từng ở trong núi Quát Thương, cùng với Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải chặn cướp bộ Qui Nguyên Mật Tập giả. Ngày ấy, ông thấy bộ kỳ thư để trong hộp bằng ngọc, bây giờ lại thấy Mã Quân Vũ cũng ôm hộp bằng ngọc giống như hộp trước, nên ông buột miệng hỏi như thế.

Câu hỏi bất ngờ của Cư Nguyên Phát làm cho ai cũng giật mình. Bạch Vân Phi vốn đã thủ thế định đánh ra, nhưng không còn đủ bình tĩnh nữa, phải thu hồi công lực.

Nên nhớ Qui Nguyên Mật Tập là vật kỳ trấn võ lâm, đã không biết bao nhiêu khách giang hồ vì nó mà mất mạng, không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm vì nó mà điên đầu...

Vương Hàn Tương và Mạc Luân tuy là hai kẻ đã già dặn giang hồ, nhưng sau khi nghe bốn chữ Qui Nguyên Mật Tập cũng phải giật mình.

Hồ Nam Bình nhìn chăm chập cái hộp trên tay Mã Quân Vũ nói :

- Cư huynh nói không sai! Trước kia cái hộp đựng Qui Nguyên Mật Tập của Huyền Thanh đạo trưởng cũng giống như cái hộp này.

Mạc Luân cười ha hả nói :

- Đúng rồi! Đúng rồi! Tô Bang Chủ cũng cần dặn chúng ta là Qui Nguyên Mật Tập đứng trong cái hộp bằng ngọc.

Vương Hàn Tương giương đôi mắt sáng như sao nhìn chòng chọc vào Tô Hùng như muốn chọc thấu tim gan, nhưng chàng vẫn lẳng lặng không nói gì cả.

Tô Hùng tự nhiên ái ngại trước đôi mắt lồi đời của Vương Hàn Tương nên giả lơ quay đầu sang hướng khác.

Mạc Luân chậm bước đến bên Tô Hùng nói :

- Hộp bằng ngọc ấy Tiểu Bang Chủ tìm được ở đâu? Không biết là đã báo cho Tô Bang Chủ hay chưa?

Tô Hùng biết điều luật của Thiên Long Bang rất nghiêm, hình phạt tàn nhẫn vô cùng. Dẫu chàng vừa là nhi tử của Tô Bằng Hải, nhưng nếu phạm luật cũng khó thoát khỏi bị trừng trị.

Chàng cất giọng như thật thà nói :

- Tôi chưa được gặp thân phụ tôi, và thật tình cũng không biết trong hộp đó có vật gì cho nên chưa kịp thông báo.

Mấy câu đó tuy Tô Hùng nói rất tự nhiên, nhưng vì việc này quá trọng đại nên dù Bạch Vân Phi và Mã Quân Vũ không tin mà ngay cả bốn vị phân chủ của Thiên Long Bang cũng rất nghi ngờ.

Vương Hàn Tương nhìn Tô Hùng khẻ cười nói :

- Qui Nguyên Mật Tập không phải là việc tầm thường. Nếu tiểu chủ nói mà không nghĩ kỹ e có thể gây sóng gió khủng khiếp cho võ lâm, mà còn có thể đắc tội với bang cuộc đó.

Tình thế trước mắt, nếu Mã Quân Vũ không đem việc Qui Nguyên Mật Tập nói ra cũng khó tránh khỏi một cuộc giao tranh ác liệt. Nhất là lão phân chủ Huỳnh Kỳ Vương Hàn Tương, nét mặt đang hầm hầm chứa đầy nghi kỵ.

Mã Quân Vũ thản nhiên, quay sang nhìn Tô Hùng nói :

- heo thân phận của Tô huynh trên giang hồ thì chưa phải là kẻ đủ sức cướp cái hộp nhỏ bé này. Nếu đêm nay Tô huynh không trao lại Qui Nguyên Mật Tập thì đừng trách tôi sao trở mặt.

Tô Hùng cười khanh khách nói :

- Lời nói ép bức của Mã huynh như thế, dẫu tôi có trăm miệng cũng khó lòng minh oan. Thôi, chuyện đã như vậy thì tôi cũng phải cung kính theo lời. Xin được bỏ mạng dưới tay người quân tử như Mã huynh.

Tô Hùng từ trước đến nay vốn sợ Bạch Vân Phi, nay nghe Mã Quân Vũ đòi trả Qui Nguyên Mật Tập, chàng liền nảy ý nham hiểm, cố ý khích Mã Quân Vũ phải chạm tay với mình để tránh khỏi chạm tay với Bạch Vân Phi.

Quen nhau mấy tháng, Tô Hùng đã biết tính Mã Quân Vũ không bao giờ chịu để ai khiêu khích châm chọc. Dù biết sức mình không phải đối thủ, Mã Quân Vũ cũng không chịu thối lui.

Quả nhiên mấy câu đó như thêm dầu vào lửa, Mã Quân Vũ bốc giận gần giọng nói :

- Tô huynh đã muốn chạm tay với tôi, Mã Quân Vũ này cũng xin lấy mạng sống mà làm vui lòng Tô huynh.

Chàng đưa tay rút thanh trường kiếm ra...

Tô Hùng tự tin tài nghệ mình cao hơn Mã Quân Vũ nên cười khe khẽ, tiến lại gần mấy bước, nói :

- Chúng ta là bạn tâm giao, giờ đây chẳng may mà phải sát phạt nhau thế thì tôi xin giao ước điều này. Chúng ta đánh nhau không thể đả thương nhau mà chỉ tranh thắng phụ. Nếu tôi bại, dĩ nhiên tôi sẽ cùng Mã huynh đi tìm Qui Nguyên Mật Tập, còn nếu may ra tôi thắng được thì không biết Mã huynh tính như thế nào?

Bạch Vân Phi trợn đôi mắt nảy lửa nhìn Tô Hùng, bước tới mấy bước gần giọng :

- Người cứ thắng ta trước rồi hãy đấu với Vũ huynh cũng chưa muộn.

Tô Hùng biến sắc mặt, vội lui ra ba bước nói :

- Tôi đã lỡ hứa trước với Mã huynh. Nếu Bạch cô nương muốn đánh xin hãy chờ tôi phân thắng bại với Mã huynh rồi thì tôi xin lãnh giáo vài tuyệt chiêu của Bạch cô nương.

Mã Quân Vũ tiến lên đứng án trước mặt Bạch Vân Phi, quay lại nhìn nàng nói :

- Bạch tỷ tỷ hãy tạm lui ra! Tô huynh đã muốn tranh thắng phụ với tôi lẽ nào tôi lại tránh được.

Bạch Vân Phi lòng lo ngại, thở dài một tiếng nói :

- Người này võ công quỷ dị, nếu tôi đoán không lầm thì là võ học của Tam Âm Thần Ni ở bên A Nhĩ Thái Sơn. Vũ ca chắc đánh không lại hắn đâu.

Mã Quân Vũ cười gần nói :

- Ninh thọ tử bất ninh thọ nhục. Nếu tôi có gì không may, xin tỷ tỷ hãy đem Loan muội về núi Côn Luân và tìm dùm Qui Nguyên Mật Tập hoàn lại cho Lam cô nương để tôi khỏi bị hàm oan.

Nghe Mã Quân Vũ nói như lời trăn trối của kẻ sắp lìa cõi đời, bất giác Bạch Vân Phi rung mình. Nàng biết chàng đã quyết định rồi, có khuyên can cũng vô ích, nên chỉ nghĩ cách giúp chàng và nói :

- Khi giao đấu không nên liều lĩnh, hãy xem bản thân làm trọng. Còn việc đòi lại Qui Nguyên Mật Tập đã có tôi.

Mã Quân Vũ mỉm cười, quay lại nhìn Tô Hùng nói :

- Nếu tôi bại dưới tay của Tô huynh, tôi xin lấy thanh kiếm này tự vẫn ngay.

Bạch Vân Phi giật mình thở dài một tiếng.

Tô Hùng cười nham hiểm nói :

- Mã huynh nói thật đấy chứ? Đôi bên thử chút võ học, tội gì phải nặng lời thề như thế?

Sở dĩ Mã Quân Vũ thốt lời thề như vậy không phải chàng liều mạng hay khờ khạo gì. Chàng cũng biết rằng nếu không tìm được Qui Nguyên Mật Tập thì Tiểu Điệp nhất định không dung tha cho chàng. Bây giờ tuy có Bạch Vân Phi giúp đỡ nên chưa xảy ra chuyện gì đáng tiếc. Nhưng ngày còn dài, Lam Tiểu Điệp đâu có thể im lặng mãi. Như thế chàng sẽ mang tiếng xấu cho sư môn. Nếu lấy võ công để giải quyết danh dự thì Tiểu Điệp là người ân đã cứu sống chàng, lẽ nào chàng lại vô lễ. Hơn nữa, Tiểu Điệp bản lĩnh cao cường, dẫu chàng có muốn cự lại cũng không đủ sức mà còn làm liên lụy đến phái Côn Luân nữa là khác. Suy đi nghĩ lại, Mã Quân Vũ thấy chỉ còn cách đánh liều mạng với Tô Hùng. Nếu không đòi được Qui Nguyên Mật Tập thì tự vẫn còn hơn.

Vài tiếng kêu “reng, reng” nổi lên. Tô Hùng đã cầm lăm lăm thanh Kim Hoàn Kiếm trong tay, từ từ bước đến gần Mã Quân Vũ nói :

- Mời Mã huynh ra tay trước! Xuất thủ đi.

Mã Quân Vũ cười nhạt nói :

- Được!

Chàng liền đâm đến một nhát.

Tô Hùng khẽ lắc tránh thế kiếm của Mã Quân Vũ và nói :

- Tôi nguyện nhường cho Mã huynh công trước ba thế. Xin Mã huynh cứ cho ra tuyệt chiêu đi.

Mã Quân Vũ biết Tô Hùng cố ý chọc tức mình, nhưng chàng cũng không thềm hé miệng, vung kiếm công kích luôn hai chiêu.

Tô Hùng định ninh trận này có thể hạ sát được Mã Quân Vũ nên nét mặt tươi như hoa tránh hai thế chiêu của Mã Quân Vũ rồi nói :

- Xin Mã huynh cẩn thận, tôi sắp trả thế công lại đây.

Kim Hoàn Kiếm của Tô Hùng liền xuất chiêu Đảo Chuyển Âm Dương đâm vào mắt Mã Quân Vũ.

Mã Quân Vũ kinh ngạc, vội nhảy lùi lại phía sau chừng năm thước. Đâu ngờ Kim Hoàn Kiếm của Tô Hùng lại đâm đến trước ngực nhanh như chớp. Mã Quân Vũ không còn chống đỡ kịp nữa, đành phải đưa kiếm lên đỡ.

- Keng!

Một tiếng chan chát nổi lên, hai thanh kiếm thép chạm nhau như muốn xói thủng màng tai mọi người.

Thanh trường kiếm của Mã Quân Vũ gần vượt khỏi tay. Tô Hùng vẫn thản nhiên cười nói :

- Mã huynh hãy đỡ thêm ba kiếm của tôi nữa này.

Vừa dứt lời, chàng đã đảo kiếm loang loáng công mạnh đến ba chiêu Hải Thị Vong Lâu, Dạ Bán Phong Yên và Thiên Vọng La Tước.

Mã Quân Vũ thấy tứ phía đều có bóng Kim Hoàn Kiếm, lòng kinh hãi không biết đường nào chống đỡ. Chàng liền dùng Ngũ Hành Mê Tung Bộ, khẽ lắc nhẹ hai cái đã thoát khỏi màng kiếm bủa vây.

Thân pháp kỳ ảo ấy làm cho Tô Hùng giật mình, vội thu kiếm nhảy lui ba bước, buột miệng hỏi :

- Mã huynh dùng thân pháp gì vậy?

Mã Quân Vũ đáp :

- Chỉ có mấy bước tránh né thôi, không phải là thứ võ công quái dị đâu. Thật khó nói rõ cho Tô huynh nghe được.

Mấy người đứng bao quanh đang chăm chú ngó xem.

Thoạt nhiên Khai Bia Thủ Cự Nguyên Phát nói khẽ với Bách Bộ Phi Bạt Hồ Nam Bình:

- Hồ huynh xem thân pháp của gã họ Mã xem có vẻ như tà môn, chỉ sợ Tiểu Bang Chủ khó thắng lắm.

Tô Hùng đứng trong vòng đấu cười nhạt nói :

- Mã huynh không chịu nói cho đệ biết thì đừng trách đệ ra tay quá độc.

Vừa dứt lời, chàng đã khoa kiếm một vòng rồi nhảy đến đâm thẳng mũi kiếm vào ngực Mã Quân Vũ.

Thế kiếm này là một tuyệt thế được lưu truyền trong sách Tam Âm Thần Ni mà Tô Hùng đã may mắn được Ngô Giác truyền dạy trong hang đá Kỳ Liên Sơn. Thế kiếm ấy người ngoài trông thấy rất tầm thường nhưng thật ra nó là một thế đánh lén rất hiểm độc. Kiếm đâm ngay phía trước, nhưng liền sau đó có ba chiêu biến hóa công liền phía sau lưng khiến đối phương muốn gạt gỡ hay chống trả rất khó khăn.

Mã Quân Vũ đợi thế kiếm đến gần, bỗng nhiên quay mình một cái, chẳng ai kịp thấy chàng đâu cả.

Tô Hùng là một người giao hoạt, thấy thế kiếm mình đâm nhằm khoảng không, liền cong mình nhảy bay về phía trước tám thước...

Thì ra Mã Quân Vũ đã dùng Ngũ Hành Mê Tung lách ra phía sau đối phương, đâm vút vào lưng Tô Hùng.

Mới giao đấu mấy hiệp, Tô Hùng không còn thái độ khinh địch nữa. Hắn lăm lăm thanh kiếm, chú mục vào Mã Quân Vũ không dám mạo hiểm đánh bừa.

Bách Vân Phi thấy Mã Quân Vũ dùng Ngũ Hành Mê Tung khắc phục được Tô Hùng, lòng mới thấy nhẹ nhõm đi đôi chút. Vẻ lo âu lúc đầu dần dần biến thành vẻ thích thú.

Tuy tránh được mấy chiêu thế ác độc nhưng Mã Quân Vũ không khỏi kinh ngạc, nhìn Tô Hùng nghĩ thầm :

“Năm trước, khi ta và hắn hợp lực nhau đánh các hòa thượng Đại Giác Tự, võ công hắn chỉ suýt xoát với ta. Lúc đó, Truy Vân Thập Nhị Kiếm của ta đã xuất sắc, tinh kỳ hơn kiếm pháp hắn nhiều. Không ngờ chỉ mới một năm mà hắn tiến bộ nhanh như vậy. Thế kiếm của hắn đánh ra không những khó đoán mà công lực cũng vững chắc phi thường. Chẳng hiểu trong thời gian một năm này hắn đã gặp được cơ duyên nào...”

Chàng liền ngưng thần vận khí, thủ thế đợi địch.

Hai người đều cùng kinh sợ võ công quái dị của nhau. Hai bên đều tập trung tinh thần chuẩn bị, không bên nào dám tấn công nữa.

Một khắc trôi qua.

Tô Hùng không chịu nổi nữa, chàng từ từ tiến đến gần Mã Quân Vũ.

Choeng! Choeng! Choeng!

Ba tiếng binh khí chạm nhau liên tiếp. Âm thanh vang, khiến mọi người đứng xem chung quanh cũng phải rùng mình.

Thì ra lần này Mã Quân Vũ thấy Tô Hùng tiến tới, không để cho đối phương công trước, chàng nhanh nhẹn vung trường kiếm theo thế Hạng Hoa Xuân Vũ, múa loang loáng như tuyết đổ mưa rơi.

Thế kiếm đó là một tuyệt học trong Truy Vân Thập Nhị Kiếm.

Tô Hùng không dám khinh thường, liền phóng ra một chiêu Băng Phong Trường Hạ trong kỳ thư của Tam Âm Thần Ni, dùng Kim Hoàn Kiếm vạch luôn mấy vòng để bảo vệ lấy thân.

Thì ra mấy tiếng võ khí vừa phát ra là do hai cây kiếm cùng xử dụng tuyệt học chạm nhau. Hai người cùng lùi lại mấy bước trở mắt nhìn nhau.

Mấy cái chạm tay đó đã làm cho Mã Quân Vũ chùng tay kinh sợ...

Tô Hùng vẫn thản nhiên, đứng gườm gườm đối thủ...

Thình lình hắt cất giọng oang oang :

- Mã huynh hãy xem chừng!

Tiếp đó Kim Hoàn Kiếm xuất chiêu Thần Long Xuất Vân đâm thẳng qua.

Thế kiếm này rất mạnh. Kim Hoàn Kiếm kêu leng keng, gió cuốn từng vòng vừa như chém vừa như đâm...

Mã Quân Vũ mới chạm kiếm mấy lần đã thấy cánh tay hơi tê, biết công lực mình kém đối phương nên không dám mạo hiểm chống đỡ.

Chàng khẽ nhích vai, dùng Ngũ Hành Mê Tung Bộ pháp nhanh nhẹn chống đỡ kiếm của Tô Hùng.

Nhưng Tô Hùng quả là đứa giảo hoạt, hắn đã dụng tâm để từ sớm, nên lần này hắn không đánh mạnh mà chỉ phát ra một hư chiêu, mục đích là để tìm xem Mã Quân Vũ đã dùng thân pháp gì để tránh né.

Tuy Tô Hùng đã tập trung hết tinh thần, đôi mắt trợn lên gần rách khóe mà không làm sao khám phá ra được bí quyết bộ pháp của Mã Quân Vũ.

Thật vậy, hắn làm sao khám phá nổi tuyệt học đã được bậc tiền nhân quán thế lưu lại hàng bao nhiêu đời. Chính Ngũ Hành Mê Tung là do hai vị kỳ nhân Thiên Cơ Chân Nhân và Tam Âm Thần Ni hợp soạn.

Ngũ Hành Mê Tung Bộ ẩn tàng nhiều biến hóa kỳ ảo. Người đã học được bộ pháp ấy mà tham chiến càng nhiều thì càng tinh kỳ hơn. Vì thế trừ Bạch Vân Phi ra, Tô Hùng và cả bốn vị phân cuộc chủ Thiên Long Bang đều không ai kịp thấy Mã Quân Vũ hành động ra sao cả.

Thân hình Mã Quân Vũ chập chờn như bóng ma biến hiện, không thể nào liệu trước được. Tô Hùng tức giận, không để Mã Quân Vũ phản kích, liền nhảy vút ra xa năm thước.

Sát khí chứa đầy đôi mắt nham hiểm, Tô Hùng cười nhạt một tiếng nói :

- Không ngờ Mã huynh có được một thân kỳ học như vậy. Hôm nay tôi mới được thấy tài nghệ siêu việt ấy.

Chưa dứt lời, Tô Hùng đã dùng Di Hình Hoán Vị, một môn pháp của Tam Âm Thần Ni lưu lại. Chỉ thấy bóng hắc bay lượn, hơi lạnh phát ra, thanh Kim Hoàn Kiếm kêu rền rền, chớp mắt đã đánh tới sáu đường kiếm.

---- oOo ----